

een stilte

*begeistert mijn demonen goed gezien,
en schuw mijn dwanggedachten reeds beluisterd,
elk lichtpunt in de ruimte lijkt verduisterd
maakt elke overweging clandestien.*

*op koude grond aan spiritus gekluisterd,
bevecht ik liggend kien mijn trommelvlies.
teneinde ik niet van het niets verlies,
een overwinningskreet mag nu gefluisterd.*

*de palle lucht omklemt mij nu hardnekkig,
ik wacht op haar fatale zielenkus.
dan voelt ze plots haast dekbedovertrekkig,
ervaar ik mijn verschoning zelfs als knus.*

*nu zie ik pas, zo licht is het gewelf,
de laatste die gaat zitten ben ik zelf.*

bart van den donker / 2020